

Janwillem Blijdorp

*Feest
bij de
Boekenkamer*

Dit verhaal is speciaal geschreven ter gelegenheid van het 15 jarige bestaan van de Boekenkamer in Kootwijkerbroek.

Wil je meer weten over Janwillem Blijdorp en de boeken die hij heeft geschreven?

Kijk dan op zijn website: www.janwillemblijdorp.nl

Noordscheschut, oktober 2022

© Janwillem Blijdorp

Niets van deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

Feest bij de Boekenkamer

‘Mam, gaan we al?’ Ongeduldig kijkt Marjet haar moeder aan.

‘Waarheen?’ vraagt mama verbaasd.

‘Naar de Boekenkamer natuurlijk!’

‘Wat moeten we bij de Boekenkamer?’ vraagt mama. ‘Als je een boek wilt lezen, leen je het maar uit de schoolbibliotheek!’

‘Die heb ik allemaal allang uit,’ zucht Marjet.

‘Dat zou heel goed kunnen,’ bevestigt mama. ‘Per slot van rekening ben jij een echte boekenwurm. Maar we kunnen echt niet iedere week een nieuw boek voor je kopen. Dat is veel te duur.’

‘U hoeft geen nieuw boek voor me te kopen, want ik heb er vast één gewonnen!’ zegt Marjet.

‘Gewonnen? Waar heb je het over?’

‘Het is deze week feest bij de Boekenkamer. Ze bestaan vijftien jaar.’

‘O ja, ik las iets over een kleurwedstrijd,’ herinnert mama zich. ‘Maar daar heb jij toch niet aan meegedaan?’

‘Je kunt niet alleen kleuren, maar er is ook een schrijfwedstrijd. Onze hele groep 8 heeft daaraan meegedaan. Het moest gaan over de hoofdpersonen uit één van de boeken van Janwillem Blijdorp.’

‘Janwillem Blijdorp?’ vraagt mama. ‘Die schrijver ken ik. Volgens mij is hij al heel oud, want ik las zijn boeken al toen ik net zo oud was als jij nu. Toe, waar gingen die boeken ook weer over?’

‘Misschien over de drie avonturiers,’ bedenkt Marjet. ‘Die boeken staan nog steeds in onze schoolbibliotheek. Ze zijn zo langzamerhand helemaal stukgelezen. Nou, die schrijver komt dus vanmiddag bij de Boekenkamer. Hij heeft samen met zijn vrouw de winnaars van de verhalenwedstrijd uitgezocht en gaat om drie uur de prijzen uitreiken.’

‘Je gelooft toch niet echt dat je hebt gewonnen?’ wil mama weten.

‘Echt wel! Ik heb een heel leuk verhaaltje verzonnen, over Bas en Charlotte.’

‘Wie zijn dat nu weer?’

‘Bas is een heel klein, slim jongetje,’ legt Marjet uit. ‘Hij heeft twee klassen overgeslagen. En Charlotte zit bij hem in de klas. Zij is, doordat ze erg ziek is geweest, een keer blijven zitten en ze is heel lang.’

‘En dat heb jij verzonnen?’

‘Nee, dat heeft Janwillem Blijdorp verzonnen. Ik heb een verhaal geschreven dat ze twintig jaar ouder zijn. Bas is met Charlotte getrouwd en hij is professor. Charlotte is huisvrouw en zorgt voor hun zeven kinderen. Het grappige is dat alle meisjes heel klein zijn en alle jongens heel lang.’

Mama schudt haar hoofd: ‘Je bent een fantast!’

‘Dat is juist goed als je een schrijver wil worden!’

‘Sinds wanneer wil jij schrijver worden?’

‘Sinds vorige week,’ bekent Marjet. ‘De juf las voor uit Joël en Jael op beroepenjacht. Daarin staat dat iedereen een baan moet zoeken die bij hem of haar past.’

‘Nou, schrijver lijkt me anders geen beroep waar je rijk van kunt worden,’ waarschuwt mama.

‘Dat geeft niet,’ vindt Marjet. ‘Ik trouw later gewoon met een rijke man.’

‘Ja, en die liggen voor het oprapen,’ spot mama. ‘Is dat boek over Joël en Jael misschien ook door die Blijdorp geschreven?’

‘Hoe weet u dat?’ vraagt Marjet.

Mama loopt naar de kapstok, haalt haar jas van de haak en trekt hem aan. Vlug volgt Marjet haar voorbeeld.

‘Gaan we naar de Boekenkamer?’ vraagt Marjet hoopvol.

‘Inderdaad,’ knikt mama. ‘Ik zal die man eens even gaan vertellen hoe de echte wereld in elkaar zit en dat het stijlloos is dat hij kinderen van alles wijsmaakt.’

Geschrokken kijkt Marjet mama aan. Meent ze dat, of maakt ze een grapje? Mama zegt verder niets, maar gaat met een strak gezicht achter het stuur van de auto zitten. Het is niet ver naar Kootwijkerbroek.

Tot hun verbazing is het op de Wesselseweg een drukte van belang.

‘Zou er een ongeluk gebeurd zijn?’ vraagt mama zich hardop af. ‘Normaal is het hier veel rustiger.’

Dat zijn vast allemaal mensen die naar de Boekenkamer zijn gekomen, bedenkt Marjet, maar ze past er wel voor op dat hardop te zeggen. Als het te druk is, maakt mama vast meteen rechtsomkeert.

Na wat zoeken vinden ze uiteindelijk een parkeerplaats.

‘Eigenlijk heb ik helemaal geen zin om zo ver te lopen,’ zegt mama. ‘Het is dat ik die praatjesmaker op zijn nummer wil zetten, anders gingen we wat mij betreft direct terug.’

Als ze bij de Boekenkamer aankomen, zien Marjet en mama tot hun verbazing vijf paarden voor de deur staan. Er staan een jongeman en een meisje bij, in rare, ouderwetse kleren.

Marjet herkent ze meteen.

‘Zijn jullie Dolf en Hillegonda?’ vraagt ze vrijpostig.

‘Dat hebt ge helemaal bij het rechte eind,’ zegt Dolf, terwijl hij zijn muts groetend optilt. ‘Maar hoe weet gij dat, freule?’

Marjet geeft geen antwoord.

‘Zijn Veerle, Floris en heer Rudolf er ook?’ wil ze weten.

‘Dat spreekt vanzelf,’ zegt Hillegonda. ‘Wij zijn al jaren onafscheidelijk en dat is na ons huwelijk niet veranderd, hè Dolf?’

‘Gelukkig niet,’ bevestigt Dolf. ‘Want zonder hen hadden wij nooit lang en gelukkig kunnen leven. De drie minstrelen gaan straks een optreden geven in verband met het jubileum van de Boekenkamer.’

Marjet had graag nog langer met het tweetal gepraat, maar haar moeder trekt haar mee.

‘Wat is dit voor onzin?’ vraagt ze. ‘Minstrelen! Die leefden in de Middeleeuwen.’

‘Dat klopt,’ knikt Marjet. ‘Dolf en Hillegonda zijn figuren uit de boekenserie Floris de minstreel. Die serie speelt zich af rond het jaar 1275.’

‘En is zeker ook weer door die verschrikkelijke Blijdorp geschreven!’ begrijpt mama. ‘Het appeltje dat ik met de schrijver te schillen heb,

wordt steeds groter. En met meneer Van Grootheest van de Boekenkamer. Belachelijk dat hij toneelspelers heeft ingehuurd! Hij weet heel goed dat ons soort mensen niet op die onzin zit te wachten!’

Opeens klinkt boven hun hoofd het geraas van een vliegtuig. Midden op de weg landt een toestel van de MAF. Er komen twee volwassen en drie kinderen uit.

‘De MAF-kinderen zijn er ook!’ zegt Marjet enthousiast tegen Hillegonda en Dolf.

‘Een vliegende draak!’ schrikt Dolf. ‘We moeten maken dat we wegekomen!’

‘Nu is het uit!’ zegt mama. Ze opent de deur van de winkel en deinst geschrokken terug. In de boekhandel is het heel druk. In een hoekje staan een wat oudere man en een jong stel ouderwetse muziekinstrumenten te stemmen. Ergens anders kijkt een blonde jongeman verdwaasd om zich heen. Hij draagt alleen een lendendoek en het is duidelijk dat hij er geen benul van heeft waar hij is beland.

‘Hoe kan dit?’ fluistert Marjet, die de jongeman ook heeft gezien. ‘Dat is Quintus, uit de Wedloop en daar even verderop zie ik Jakin en Nakoma.’ Ze wijst naar een Joodse jongen en een donker meisje in bedoeïenenkleding.

‘Hoe ken jij al die lui?’ vraagt mama scherp. ‘Belachelijk, die verkleedpartij. Wat is die Quintus voor een figuur?’

‘Een slaaf die op zoek moet gaan naar Paulus, omdat zijn eigenaar het geheim van het eeuwige leven wil weten. En Jakin en Nakoma zijn samen met Mozes tijdens de uittocht uit Egypte ontsnapt. Vindt u het goed dat ik even met hen gaan praten? Ik ben heel benieuwd of de plagen echt zo zijn gebeurd als in de Bijbel staat beschreven.’

‘Ik denk dat die toneelspelers niet snappen waar je het over hebt,’ snauwt mama. ‘Kom, we gaan op zoek naar die Blijddorp! Ik wil weten of het zijn idee was al die mensen hier te verzamelen.’

‘Volgens mij zijn het geen toneelspelers,’ zeg Marjet. ‘Het lijkt wel of allerlei personen uit de boeken van Janwillem Blijddorp opeens echt zijn geworden.’

‘Praat geen onzin!’ Mama begint zich een weg door de mensen te banen, maar ze komt niet ver. Hun pad wordt versperd door drie opgeschoten knullen.

‘Hallo,’ zegt één van hen. ‘Mijn naam is Koos. Koos Stad, om precies te zijn. En dat zijn mijn vrienden Johan van der Beek en Willem de Wilde.’

‘De drie avonturiers,’ lispelt mama. ‘Ze zien er precies zo uit als ik me altijd heb voorgesteld.’

‘Kunnen jullie ons vertellen wat er aan de hand is?’ vraagt Johan. ‘Ik heb er werkelijk geen idee van hoe we hier verzeild zijn geraakt.’

‘Ik ook niet,’ zegt Willem. ‘En daar kan ik helemaal niet tegen. Zoals u weet houd ik niet zo van avonturen en nu zijn we opeens in de deze vreemde situatie beland. Er lopen hier allemaal figuren rond die er net zo weinig van snappen als wij.’

‘En daar kunnen we helemaal niet tegen, hè Johan,’ zegt Koos.

‘Als het goed is, loopt Janwillem Blijdorp hier ook ergens rond,’ helpt Marjet. ‘Als iemand het snapt is hij het.’

‘Weet jij waar hij is?’ vraagt Willem.

Marjet schudt haar hoofd.

‘Ik ken hem alleen van de foto op zijn website. En van een tekening in Bas en Charlotte.’

‘Bas en Charlotte?’ grinnikt Koos. ‘Dat zijn toch die twee motten uit dat oude liedje van Dorus?’

Hij doet zijn mond open om te gaan zingen, maar sluit hem weer als hij een por van Johan krijgt.

‘Niet hier,’ zegt hij. ‘We hebben onze gitaren niet bij ons en volgens mij kunnen die gasten daar het veel beter dan wij.’

‘Heb je een signalement van die Blijdorp?’ vraagt Willem.

‘Volgens mij is het een doodgewone man,’ aarzelt Marjet.

‘Daar lopen er hier niet zo heel veel van rond,’ zegt Johan opgewekt. ‘Ik zie hier vooral kinderen.’

‘Ook heel bijzondere,’ voegt Koos er aan toe. ‘Maar dat ene stel spant echt de kroon. Zij is ontzettend lang en hij heel klein, maar ze lijken de beste vrienden te zijn.’

‘Dat zijn Bas en Charlotte!’ begrijpt Marjet. ‘Ik vind hen ontzettend grappig!’

Ze worden onderbroken door een jonge vrouw met een fototoestel en een man met een schrijfblok.

‘Hallo,’ zegt de jongeman. ‘Mijn naam is Remco Jongeneel, van het Christelijk Dagblad.’

‘En ik ben Marieke Wielinga,’ zegt de vrouw. ‘Eigenlijk heet ik sinds ik met Remco getrouwd ben ook Jongeneel, maar daar kan ik nog steeds niet aan wennen.’

‘Jullie zijn voor ons in de plaats gekomen,’ zegt Willem verrast.

‘Hoe bedoel je dat?’ vraagt Marieke snibbig. ‘Bij mijn weten werkte er voor mij een oude man als fotograaf voor de krant.’

‘Ik wist niet dat je kwaad werd,’ verontschuldigt Willem zich. ‘Ik bedoel dat jullie avonturen zijn begonnen nadat wij gestopt zijn.’

‘Waarom zijn jullie eigenlijk gestopt,’ vraagt mama.

‘Omdat we te oud werden,’ zegt Koos.

‘En na de achtervolging door de bendeleider hadden we de buik vol van avonturen,’ herinnert Willem zich.

‘Nou, kennelijk gold dat niet voor Janwillem Blijdorp,’ glimlacht Remco. ‘Hij heeft ons in de jaren die volgden niet alleen in Nederland, maar ook in het buitenland allerlei avonturen laten beleven.’

‘Ja, en het had niet veel gescheeld of je had ons laatste avontuur in Egypte niet overleefd,’ huivert Marieke.

‘Maar daardoor kwam je er wel achter dat je de rest van je leven met me wilde delen,’ zegt Remco. Hij kijkt Marieke daarbij zo verliefd aan, dat zowel de drie vrienden en Marjet en mama maken dat ze wegkomen.

Mama en Marjet proberen zich een weg te banen door een groep jongens en meisjes, die op een kluitje met elkaar staat te kletsen.

‘Jij zit toch niet bij ons in de klas?’ vraagt één van de jongens aan Marjet.

‘Ik zit hier, in Kootwijkerbroek op school. Maar waarom vraag je dat?’

‘Voor alle zekerheid,’ legt de jongen uit. ‘Trouwens, ik heet Thijs.’

Met zijn hand gebaart hij om zich heen. ‘En dat zijn mijn klasgenoten. We zitten in groep 8 van een school in Pesse en beleven om de haverklap wat. Zoals je misschien weet zijn Eline en ik een setje.’

‘Nog steeds?’ flapt Marjet eruit. ‘Maar jullie passen toch helemaal niet bij elkaar?’

‘We vullen elkaar juist goed aan,’ zegt een meisje.

Dat moet Eline zijn, begrijpt Marjet.

‘Maar we zijn het nog steeds niet eens over de vraag of je voor een werkstuk alleen een computer nodig hebt, of dat je ook onderzoek moet doen op locatie,’ zegt Thijs. ‘Misschien weet jij dat.’

‘O nee,’ zegt Marjet. ‘Daar bemoei ik me niet mee. Voor je het weet zit je dan opgesloten in een apenkooi!’

‘Daar schieten we dus niets mee op,’ zegt Eline. ‘Kom Thijs, dan gaan we kijken of we ergens iets eetbaars kunnen krijgen, want ik rammel zo langzamerhand.’

‘Ik ook,’ zegt mama. ‘Snap jij het nog, Marjet?’

‘Ik denk dat alle figuren uit de boeken van Blijdorp door meneer Van Grootheest op zijn jubileumfeest zijn uitgenodigd. Anders zou ik het ook niet weten.’

‘Dat zijn er dan wel heel veel!’ vindt mama.

‘Wat wil je,’ lacht Marjet. ‘Janwillem Blijdorp heeft meer dan tachtig boeken geschreven. Ziet u die drie kinderen daar?’

‘Ik zie overal kinderen,’ zucht mama.

‘Ik bedoel dat roodharige meisje, die donkere jongen en die jongen met dat Chinese uiterlijk. Dat moeten Amy, Eto en Hu zijn.’

‘Wie zijn dat nu weer?’

‘Amy komt uit Engeland, maar woont met haar ouders in een wildpark in Botswana,’ legt Marjet uit. ‘Daar heeft ze die donkere jongen, Eto ontmoet. Ze zijn vrienden.’

‘En wat doet die Chinese jongen er dan bij?’ wil mama weten.

‘Die komt uit China. Zijn vader is filmmaker en heeft Hu meegenomen naar het wildpark in Botswana.’

‘En die drie hebben natuurlijk weer van alles meegemaakt,’ begrijpt mama. ‘Lopen er hier nog meer bijzondere gevallen rond?’

‘De tweeling Joël en Jael zullen er ook wel zijn,’ veronderstelt Marjet.

‘En voor de afwisseling beleven die nu eens geen avonturen, maar

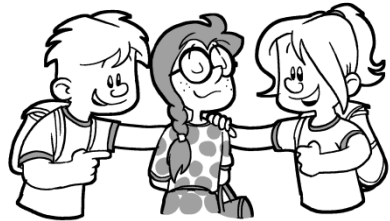
maken ze met hun klas van alles en nog wat mee. Ze zijn aan de dikke kant en moeten daarom van de dokter gaan sporten, ze proberen een muziekinstrument te bespelen, ze gaan naar allerlei museums en ze krijgen met hun klas beroepenvoorlichting. O ja, ze hebben een opa die heel veel flauwe grapjes maakt en er zit ook een heel slim meisje bij hen in de klas. Ze heet Hylke.'

Opeens staat er een klein meisje voor hun neus, met een grote bril op.

'Hoor ik daar mijn naam noemen?' vraagt ze.

'Je ziet er net zo uit als in de boeken,' zegt Marjet verbaasd.

'Dat mag ik niet hopen,' schrikt Hylke. 'Die Daan van Oostenbrugge kan misschien wel heel goed tekenen, maar de plaatjes waar ik op sta, lijken nergens naar.'

'Zijn Joël en Jael er ook?' vraagt Marjet.

'Waarvoor heb je die nodig?' vraagt Hylke. 'Ik weet zeker dat ik op al jullie vragen een antwoord weet.'

'Dat zal me niets verbazen,' lacht Marjet. 'Heb je al kennis gemaakt met Bas?'

'Hoezo?'

'Nou, dan kunnen jullie een wedstrijd houden wie het slimst is.'

'Daar begin ik niet aan,' zegt Hylke. 'Trouwens, Bas heeft alleen oog voor Charlotte.'

'Dat zat er dik in,' zegt Marjet. 'Volgens mij gaan die twee later trouwen.'

'Ze doen hun best maar,' zegt Hylke. 'O ja, als jullie de tweeling zoeken, denk ik dat jullie bij de tafel met lekkere hapjes moeten gaan kijken. Ik heb ze al gewaarschuwd dat ze straks weer last krijgen van Chronische Hangelites maar ze wilden niet luisteren.'

Voordat Marjet Hylke kan bedanken is ze tussen de mensen verdwenen.

'Laten we nu eindelijk die Blijdorp eens gaan zoeken,' zegt mama. 'Die man heeft ons wel het één en ander uit te leggen.'

Tegen de tijd dat ze eindelijk de tafel hebben bereikt waarachter Janwillem Blijdorp zit te signeren, duizelt het mama en Marjet. Ze hebben kennis gemaakt met Amber, Frank, Julia, Emma, Paul, Karlien, Annika, Bart, Mieke, en Reinier, die met zijn prothese verbazend goed uit de voeten kan.

Bij een tafel met lekkernijen staan drie jonge mensen, twee mannen en een vrouw. Ze hebben alle drie kleding aan van een stof die mama en Marjet nooit eerder hebben gezien. Omdat mama graag zelf kleren maakt, kan ze het niet nalaten even een praatje met de vrouw aan te knopen.

‘Wat een mooie rok hebt u aan,’ zegt mama. ‘Weet u misschien waar je die kunt kopen?’

‘Ik denk dat het nog minstens een jaar of vijftig duurt, voordat die op de markt is,’ lacht de vrouw.

‘Maar ...?’ Mama begrijpt er niets van.

‘Ik ben Chantal,’ stelt de vrouw zich voor. ‘Dave, William en ik komen uit de toekomst.’

‘Maar dat kan toch helemaal niet!’ hapt mama naar adem.

‘Toch wel,’ lacht de jonge vrouw. ‘Voor Blijdorp is niets te gek. Maar nu ik u toch spreek, kunt u ons misschien uitleggen wat dit allemaal voor lekkers is. Dit kennen we in Telios niet.’

‘Snap jij het nog?’ vraagt mama aan Marjet.

‘Een beetje. Janwillem Blijdorp heeft ook een serie boeken geschreven die in de toekomst speelt. Over Dave Woods.’

‘Hoor ik daar mijn naam noemen?’ draait één van de twee mannen zich om.

‘Bent u echt een spion?’ vraagt Marjet.

‘Geweest,’ zegt Dave vlug. ‘Die narigheid hebben we in Telios gelukkig voorgoed achter ons gelaten. We zijn nu hier, omdat de schrijver dat graag wilde. Maar hij heeft het helaas te druk om ons uit te leggen wat voor voedsel dit allemaal is.’

‘Het zijn allemaal lekkere dingen,’ zegt Marjet. ‘Je moet ze gewoon proberen.’

‘En ze zijn allemaal ontzettend ongezond,’ waarschuwt mama. ‘Als ik jullie was zou ik er niet te veel van nemen.’

‘We hebben in Telios lang genoeg gezond geleefd,’ bemoeit de tweede man zich er mee. ‘Kom op, jongens, we gaan het gewoon proberen.’ Hij pakt een bitterbal van een schaal en steekt die in zijn mond. Marjet wil zijn voorbeeld volgen, maar mama trekt haar vlug mee.

‘Die hapjes kunnen wachten,’ zegt ze. ‘We gaan nú naar Blijdorp.’

Vreemd genoeg staan er bij de tafel waar Janwillem Blijdorp zit te signeren geen mensen. Blijkbaar heeft verder niemand behoefte aan een gesprek of een handtekening van de schrijver.

‘Goedemiddag,’ zegt hij vriendelijk. ‘Leuk dat jullie er zijn. Het spijt me dat ik niet weet uit welk boek jullie komen.’

Mama begint zich meteen weer op te winden.

‘Zie ik eruit alsof ik uit een boek kom?’ snauwt ze.

‘Sorry,’ verontschuldigt de schrijver zich opnieuw. ‘Maar dat zou toch best kunnen? De mensen over wie ik boeken schrijf, zijn lang niet allemaal wonderkinderen of buitenbeentjes. Er lopen genoeg gewone kinderen en volwassenen rond. Hoewel, wat is gewoon? Dat is natuurlijk nog maar de vraag. Wat voor de één gewoon is, kan voor een ander heel bijzonder zijn.’

‘Doet hij in zijn boeken ook altijd zo vaag?’ fluistert mama achter haar hand tegen Marjet.

‘Soms,’ geeft Marjet toe. Vlug vraagt ze aan de schrijver: ‘Hoe komt het dat er hier zoveel figuren uit uw boeken rondlopen?’

‘Ach, het is wel eens leuk een reünie te houden en het vijftien jarig bestaan van de Boekenkamer leek me daar een geschikte plaats voor. Maar zeg eens, wat kan ik voor jullie doen?’

‘Ik wil graag weten hoe je schrijver wordt,’ zegt Marjet. ‘En of dat moeilijk is.’

‘Kan je lezen en schrijven?’ vraagt de schrijver.

‘Natuurlijk kan ze lezen en schrijven,’ zegt mama snibbig. ‘Marjet is al twaalf, hoor!’

‘Er zijn genoeg landen in de wereld waar kinderen van die leeftijd dat niet kunnen,’ zucht de man. Opeens klaart zijn gezicht op. ‘Misschien kan ik daar nog eens een boek over schrijven.’

‘Volgens mij hebt u al meer dan genoeg boeken geschreven,’ zegt mama zuur. ‘Weet u wel hoeveel bomen er gekapt zijn, omdat ze papier moesten maken voor uw boeken?’

De schrijver krijgt een kleur.

‘Daar zegt u wat. Maar daar staat tegenover dat ik al bijna dertig jaar lang een heleboel kinderen een paar uur leesplezier geef met mijn boeken, zelfs jongens en meisjes die normaal lezen helemaal niet leuk

vinden. Maar goed, we dwalen af. Jij wilt dus weten hoe je schrijver wordt?’

Als Marjet heftig knikt, buigt de man zich naar haar toe en fluistert in haar oor: ‘Zo moeilijk is het niet, hoor. Je moet het gewoon doen. Het is net als bij sporten of muziek maken. Als je maar genoeg oefent, word je er steeds beter in. En je moet natuurlijk genoeg fantasie hebben.’

‘Met schrijven valt geen droog brood te verdienen,’ zegt mama, die heeft meegeluisterd.

‘Als je, zoals ik, christelijke boeken schrijft, niet nee. Maar dat geeft niet. Je moet gewoon zorgen dat het een hobby blijft, naast je gewone werk. Ik kan me bijvoorbeeld voorstellen dat een nachtwaker die in een museum werkt soms wat tijd over heeft en dan kan gaan schrijven. Zelf heb ik tot voor kort in een boekhandel gewerkt. Het schrijven deed ik in mijn vrije tijd.

‘En het huishouden dan?’ vraagt mama.

Janwillem krijgt een kleur, stottert een beetje en zegt dan: ‘Ik ben getrouwd met de liefste vrouw van de wereld.’

Mama gaat er niet op in, maar haar gezicht spreekt boekdelen. Marjet hoort haar denken: Weer zo’n kerel die zijn vrouw thuis al het werk laat doen. Vlug schakelt ze daarom over op een ander onderwerp.

‘Weet u wie er met de schrijfwedstrijd heeft gewonnen?’ vraagt ze.

‘Natuurlijk weet ik dat! Mijn vrouw en ik hebben alle verhaaltjes gelezen en samen de winnaars uitgekozen.’

‘En wie zijn dat?’ wil Marjet weten.

‘Weet je hoe laat het is? Ik draag nooit een horloge.’

‘Het is twee minuten voor drie,’ zegt mama.

‘Mooi zo,’ zegt de schrijver. ‘Dan pak ik de verhaaltjes er even bij. Willen jullie aan meneer Van Grootheest vragen of hij de boel stil kan krijgen?’

‘Ik denk dat het handiger is, als u even op uw computer schrijft dat alle figuren uit uw boeken plotseling zijn verdwenen,’ zegt Marjet. ‘Dan wordt het vanzelf een stuk rustiger.’

‘Slim!’ zegt de schrijver.

Hij gaat achter zijn laptop zitten, tikt een paar woorden in en opeens is het een stuk rustiger in de Boekenkamer. Er lopen alleen nog maar jongens en meisjes met hun ouders rond. De meesten kent Marjet wel, omdat ze uit Kootwijkerbroek komen. Ze ziet zelfs een paar klasgenoten, waaronder haar beste vriendin Juliët. Haastig lopen ze naar elkaar toe.

‘Spannend, hè!’ zegt Juliët. ‘Ben jij ook zo benieuwd wie er heeft gewonnen?’

‘Stil,’ sist Marjet. ‘Het gaat beginnen!’

Janwillem Blijdorp schraapt zijn keel en zegt: ‘Ik vind het heel leuk dat er zoveel kinderen hebben meegedaan aan de schrijfwedstrijd, maar helaas kunnen er maar drie kinderen winnen. Ik zal jullie niet langer in spanning laten. De winnaars zijn ...’

‘Marjet! Wakker worden! Het is al bijna negen uur!’

Vol tegenzin opent Marjet haar ogen. Even weet ze niet waar ze is, dan ziet ze dat ze in haar eigen bed ligt. Als mama met een ruk de gordijnen opent, valt het zonlicht op het rijtje boeken in de kast.

‘Nu weet ik nog niet of ik heb gewonnen!’ zucht het meisje.

‘Waar heb je het over?’ vraagt mama verwonderd.

‘Nou, ik was in de Boekenkamer. Het was er heel druk, want alle hoofdpersonen uit de boeken van Janwillem Blijdorp waren er. Meneer Blijdorp wilde net bekend maken wie de schrijfwedstrijd had gewonnen, toen u mij wakker maakte.’

‘De uitslag van die wedstrijd is pas vanmiddag,’ lacht mama. ‘En als je in je droom had gewonnen ...’

‘Gebeurt dat in het echt waarschijnlijk niet,’ vult Marjet aan. ‘Want dromen zijn bedrog.’

Alle boeken van Janwillem Blijdorp op een rijtje:

Serie: DE DRIE AVONTURIERS

1. Kampeeders in de knel
2. Wind in de zeilen
3. Terreur aan de Moezel
4. Kunstroof in Parijs
5. De ongreijpbare slavenhaler
6. Duistere praktijken in Zuid-Afrika
7. De wraak van de benedeider

Serie: GROEP 8 BELEEFT ALTIJD WAT

1. Verzin iets beters
2. Foute wissel
3. Eerlijk duurt het langst
4. Samen sterk!

Serie: BAS EN CHARLOTTE

1. Bruggers
2. Rome sweet Rome
3. Hoezo problemen?
4. Stoorzender!
5. Bouwers!

Serie; JOËL EN JAE

1. Joël en Jael gaan sporten
2. Joël en Jael op museumtoer
3. Joël en Jael maken muziek
4. Joël en Jael op beroepenjacht

Serie: TEAMDOSSIER

1. De jacht op de wreker
2. De gestoorde geleerde
3. De man met de januskop
4. De gevaarlijke wonderdokter
5. Vrijheidsstrijders in actie
6. Konvooi in gevaar
7. De vermiste hulpverlener
8. Bomalarm in Europoort
9. Vondst uit het verleden
10. Sabotage rond het Wad
11. Kroonjuwelen en dode raven
12. Commotie rond een prototype
13. Slotakkoord in Caïro

Serie: FLORIS DE MINSTREEL

1. De zoon van de smid
2. Broeders zonder geweten
3. Strijd met gesloten vizier
4. Dubbele dreiging
5. Het complot van de edelen
6. Oog in oog met de dood
7. De koelbloedige moordenaars
8. De dolende ruiter
9. De vijand uit het oosten
10. De schat van de Tempeliers

Serie: MAF-KINDEREN

1. Bjorns nachtmerrie
2. Gijzeling in de jungle
3. Gus de gauwdief
4. Operatie olievlek
5. Vlucht in gevaar

Serie: DAVE WOODS: DUBBELSPION

1. Spion voor de vijand
2. Gemanipuleerd
3. Confrontatie
4. Revolutie

Serie: DE JONGE RANGERS

1. De prooi van de jager
2. De erfenis van Abiola
3. Het gif van de slang
4. Expeditie Okavango
5. Noodkreet uit het regenwoud

Serie: OPSTAND IN DE LAGE LANDEN

1. Alleen maar verliezers

VERHALEN UIT DE TIJD VAN DE BIJBEL

Jakin. Een verhaal uit de tijd van Mozes

De lange weg. Een verhaal uit de tijd van Nebukadnezar

De wedloop. Een verhaal uit de tijd van Paulus

'PROBLEEMBOEKEN', DIE OP HET JOHANNES CALVIJN COLLEGE SPELEN:

Allemaal Buitenbeentjes

Pijn!

Fataal moment

Verkeerd verbonden

Verbroken schakels

Julia's zus

Lotgenoten

BOEKEN ZONDER SERIEVERBAND:

Game over!

Vuur in de nacht

Schreeuw in de mist

Op zoek naar een schuilplaats

Raadsels rond een kluizenaar

Het geheim van de verborgen grot

Kaping onder de zeespiegel

BOEKEN VOOR NIVEAULEZEN:

Pablo's strijd

Zoektocht naar de gouden stad

BOEKEN VOOR JONGE VOLWASSENEN:

Vlucht in veilige handen

Spelen met vuur

Als opgejaagd wild

Doodlopende weg

Schipbreukeling